

## El “raig psicotròpic” del Racó de la Calma.

La vigília de la nit de Tots Sants en el porxo del racó de la Calma s’apareix, com per art de màgia vudú, l’espectre lluminós, fantasmagoria psíquica, del metge ginecòleg i col·leccionista d’art, Dr. Jesús Pérez-Rosales.

S’explica així la llegenda urbana escampada a les xarxes socials mitjançant un blog cultural i *retuitada* per diversos piulaires especialistes en fenòmens paranormals.

La presència del misteriós esperit es materialitza en una mena de núvol gasós de color groc fosforescent. Inunda la part superior del sarcòfag romà del Vinyet i de mica en mica la fluida massa acolorida puja cap a les terrasses de la biblioteca Santiago Rusiñol, la que fou casa del Sr. Miquel Utrillo, i traspasa cap els terrats dels “Maricels”. Per acabar concentrant-se en el petit pont teulat que uneix tots dos palaus.

Allà, entre els tres finestrals de terracotta, dins del passadís d’arcs grotescos s’hi concentra un raig de color verd absent, regalimant una cortina de llenços com una aurora boreal. Reverbera amb intensitat inusitada i reproduïx la incandescència d’una candela romana. Davalla cap a la porta de Raixa on produeix l’efecte sorprenent i espectral d’encendre’s tota ella en una flamarada blanca. Al centre del portal pren estranya consistència la silueta del doctor Rosales, ginecòleg, fill de Manila, menut i elegantment vestit amb una clau a la butxaca que ensenya amb parsimònia abans d’introduir al pany per on s’escampa un feix de llum blavosa i malva alhora.

Un testimoni d’aquesta extraordinària visió ultramundana ha explicat fil per randa les estranyes circumstàncies que segueixen. Un relat apocalíptic, psicodèlic, envoltat de animacions i vivències extremadament improbables, fruit de la ment pertorbada o de una malaltissa sensibilitat. Les persones que han patit la turmentosa experiència d’en Sus Rosales, que és com s’ha acabat anomenant el tràngol visionari de la nit de marres, han quedat tocades del bolet de per vida i ja no ha fet res de bo ni de dolent després de viure l’aïtal experiència. Algú altre continua explicant l’aparició d’en Sus Rosales dient que la porta de Raixa s’obre amb un grinyolar de mil dimonis, com si les totes les ànimes del purgatori cridessin a l’hora per sortir-ne, sentint el xiular de coets de diables de les colles vella, jove i de l’agrupa, espetegant com una carretillada monumental.

Després, i sempre segons aqueixes testimonis esparses i inversemblants, s'escolta una simfonia discordant de milers d'instruments adolorits, harmòniums, violes de gamba, timbals i cornetes, xeremies, gralles, flabiols i sacs de gemecs. I entre tots el so d'un violoncel es va fent penetrant fins a convertir-se en una monodia d'un baix continu que domina tot l'enrenou i transporta als oients a una calma relativa.

La narració del viatge astral per l'interior del palau de Mar-i-cel no coincideix massa amb la realitat de la seva actual distribució, ni pels colors ni per les arquitectures existents. Però, esfereïdorament, sembla calcar-se amb l'antic ritual pagà del salpàs que fa retornar veus i gestos, cada vesprada de la nit de Tots Sants, velles històries succeïdes en aquell mateix indret. La memòria ancestral que ha quedat gravada a l'entranya del rocam punxegut, llàgrimes enganxades en els penyals salats com misteriosos tresors amagats dins les coves marines, descobertes recentment per submarinistes i arqueòlegs, de les quals se'n tenia sospita fonamentada per les buferes i els forats d'aigüeres xiulaires, indicadores de la vera existència. I tant mateix el forat de l'aigüera del Cau Ferrat n'era l'exemple més evident i palpable.

Un dels mites desvetllats en el horripilant trànsit nocturn ha estat narrat per boca del mateix Dr. Jesús Pérez-Rosales, encarnat en esperit de llum i fatalment oït ha arribat a nosaltres, a través de la inconnexa i exaltada versió d'una embogida víctima posseïda d'aquest mal llamp reviscut agitadaament l'any de la pandèmia (2020):

- L'espectre em feu entrar als palaus per la porta de Raixa, tota encesa i refulgent com d'alabastre rosat, casi fúcsia, amb una resplendor engegadora. Dins s'intuïa la sala gòtica, apagada i fosca amb tres arcs ogivals marcant un ritme de vals. De la lluentor extrema a la foscor més profunda, de l'aspre gust de les llimones del jardí d'Alfàbia a la dolçor empallegosa dels raïms de malvasia. Contrastos ferotges m'arravataven transportant-me a temps antics, moderns i futurs. Però sense moure'm d'aquests mateixos llocs: la capella de sant Joan amb les oracions llatines i la cadència dels cants gregorians, l'hospital dels pobres demanant almoïna tot picant amb els bastons de fusta a terra, les queixes del moribunds omplint la nau de laments i imprecacions. De sobte la maledicció que brama una veu de dona sobre el castlà del lloc:

- *”Maleït siguis, Bernat de Fonollar, i maleïda la teua estirp. Siguis una ànima en pena, errant sempre, per la malastruga que has infligit als pescadors d’aquesta platja, per la malvestat que has portat a les famílies pageses i per la perdició que has dut als masos d’aquesta terra banyada pel sol del Ponent. Maleïda sigui la teva casta pels segles dels segles; cada nit de Tots Sants tornaré per remoure els teus ossos dins el sepulcre de pedra i per maleir de nou la teva memòria”.*

Així sona la veu d’ultratomba que guia el ser posseït per l’ànima de Jesús Pérez-Rosales i Salamillo, i segueix la tortura del viatge astral per un passadís soterrat amb escales que s’enfonsen a la roca viva. I de nou el brogit roent de la mar, l’arravato constant de les onades batent els penyals i una bufegada violentíssima que rebenta el cap.

L’estellar trepidant de les fustes de les barques i els crits esgarrafosos dels mariners, encomanant-se a la verge del Vinyet, a Sant Elm, reflectat en un exvot, naïf, pintat sobre taula. I el sentir dels plors de les dones marineres, veient la sang i els cossos mutilats per la tempestat, una torbonada que s’ha aixecat de sobte. Un grop de garbí que ha fet bullir l’aigua del mar, amb ones abraonant-se damunt barques i homes que han volat per damunt de les escumes, fins trencar els llaguts a miques, closques de nou esclafades.

Pujant per l’escala de cargol fins a dalt del terrat es sent una altra veu. És ella, la boja que crida i llença l’anell. Un anell d’or que la lliga i l’esclavitza de per vida al seu amo i espòs, però ella no el vol, el llença i es llença, saltant daltabaix. Ara apareix en pedra la imatge de l’enterrament en els capitells de Pere Jou, la cua del paó, les faules d’Iriarte, els capitells historiatats amb escenes fetes de pedra, la construcció del Palau i el sarcòfag.

El metge revestit de blanc estira la cama d’un nadó que surt del forat del contrabaix i esclata en plor, és el naixement del nou dia de Tots Sants.

H. P. Blavatsky